

**ROGER
PERA**

Exit

ON TOT COMENÇA

Angle Editorial

**ROGER
PERA**

Éxit

ON TOT COMENÇA

Angle Editorial

Roger Pera

Fill de l'actor Joan Pera, als 9 anys debuta professionalment al teatre i també com actor de doblatge posant la veu de Christian Bale a *El imperio del sol*, escollit pel mateix Spielberg. És el doblador habitual d'Edward Norton, Tobey Maguire, Eddie Redmayne, Jonathan Rhys-Meyers, Jesse Eisenberg i un llarg etcètera.

És un actor molt conegut a casa nostra per les seves interpretacions en sèries de televisió com *Poblenou*, *Estació d'enllaç*, *Ventdelplà* o la comèdia *13 anys i un dia*, dalt dels escenaris en obres com *Amadeus*, *Infantillatges* o *Ronda de mort a Sinera* amb la Companyia del Teatre Lliure, i musicals com *Germans de sang*, *Jesucristo Superstar*, *La Vampira del Raval* o *Poe* de Dagoll Dagom, i també en pel·lícules com *El Lobo* o *Habana Blues*.

És professor de doblatge i interpretació.

«El dissabte 25 de gener de 2014 hi havia programada funció de *Germans de sang*. A les 18.00 h. Es va anul·lar. [...] es va anul·lar perquè jo, que representava el protagonista, no m'hi vaig presentar. [...] No puc dir que aquesta fos una situació nova, perquè feia anys que estava enganxat a la cocaïna.»

Roger Pera repassa la seva extensa carrera professional, des que amb 9 anys va iniciar-se en el teatre i el doblatge, i tots els èxits i elogis que va acumular fins que va estar a punt de perdre-ho tot. Escrit en un to directe i proper —a estones dramàtic, a estones còmic—, aquest llibre és també el relat sincer i honest de la seva lluita contra la droga.

«I sabeu què? El que us diré ara us sorprendrà:
ESTIC AGRAÏT A TOT AIXÒ QUE M'HA PASSAT.
I sí, he canviat. Hem retrobat el Roger. I m'he perdonat. Ho he
aconseguit.»

Amb textos de Jordi Basté, Ismael Abadal, Marta Pera, Pep Sala, Ricard Reguant i Joan Pera.

Èxit

INSPIRA
78

Roger Pera

ÈXIT

On tot comença

 Angle Editorial

© 2020 Roger Pera Itxart

© 2020 Jordi Basté, Ismael Abadal, Marta Pera,
Pep Sala, Ricard Reguant i Joan Pera, pels textos respectius

© Júlia Garcia Font, per la foto de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Primera edició: març de 2020
ISBN: 978-84-18197-15-4
Producció de l'ebook: booqlab.com

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Índex

Pròleg de Jordi Basté

Èxit

El final és on tot comença
Una mena de nen prodigi
Roger Sense Causa
Un tio amb sort
El rei de l'Havana
L'ingrés
Abraçar la malaltia

Epíleg. La capsa de Nadal

Cartes que portaré sempre amb mi

ISMAEL ABADAL
MARTA PERA
PEP SALA
RICARD REGUANT
JOAN PERA

Agraïments

Conec en Roger des de fa anys. Des que era un dels protagonistes de *Poblenou* a TV3. D'això fa més de vint anys. Bé, de fet, mai es coneix prou bé a ningú. Mai. D'aquí el patiment de molts pares i mares quan els fills eviten que exerceixis d'investigador privat. Ningú t'alliçona per ser pare, ni per ser fill, ni tan sols per ser persona. Les debilitats són múltiples. Els perills t'envolten. I, aquests anys, els tens tots al teu abast.

En Roger i jo, si fa o no fa, som d'una generació en què tot era dolent però volíem provar si ho era o no. Som fills del no-res. Nascuts encara en la dictadura però crescuts en la transició, vam voler saber per nosaltres sols, sense ajuts i sense xarxa, què era això de la democràcia.

I la democràcia era fer-ho tot sense que ens prohibissin res.

Conec en Roger, però conec també son germà Biel, que va ser becari al *Tu diràs* de RAC1 quan jo el presentava. En Biel era un bon paio que mai, mai, va fer bandera de ser fill de qui era fill, ni germà de qui era germà. En Joan, en canvi, sempre feia bandera dels fills.

Un dia que va venir a la ràdio vaig preguntar a en Joan com estaven els nanos, una pregunta retòrica a la recerca d'un senzill «bé». La resposta va ser un repàs individualitzat de tota la canalla Pera Itxart. I té sis fills. L'amor d'en Joan pels seus fills és imperial. Sempre ha estat així.

Quan ens vèiem, especialment li preguntava per en Roger, i més després del seu inici a la sèrie dels migdies a TV3.

En Roger sempre estava bé, em deia en Joan. Si no feia el doblatge de Matt Damon, era un musical que estava preparant o un petit paper en una *TV movie*, o un curt, o era a Madrid en una sèrie o doblant Tobey Maguire.

Un matí, mentre feia el programa, el 27 de gener de 2014, uns oients ens van enviar un correu en què explicaven el que havia passat dos dies abans al Teatre del Raval de Barcelona, on es representava el musical *Germans de sang*.

No hi va haver representació perquè en Roger Pera no s'hi va presentar. Va haver de sortir el director del musical a l'escenari i enfrontar-se al públic que omplia la sala barcelonina. En Ricard Reguant va prendre la paraula i el va

excusar. Però va ser una excusa demolidora, de gran amic, de toc d'alerta. Aquell dilluns en Ricard va entrar a *El món a RAC1* en directe: «Està malalt. Ja ve de lluny. No podem culpar una persona malalta. Estava convençut que fer *Germans de sang* l'ajudaria a curar-se però hem fracassat. No podem tapar el que fa. Ningú més, ni ell mateix, no podem tapar-ho més. El que hem de fer és curar-lo».

Quines casualitats té la vida. A en Roger el vaig conèixer teatralment al costat d'en Sergi Zamora, d'en Joan Crosas, de l'Àngels Gonyalons i de la Gemma Brió quan van representar (oh, divina casualitat) *Germans de sang*, però l'any 1994, també dirigida per en Ricard Reguant.

Més de vint anys després, tot quadrava amb aquell musical. Em consta que aquella trucada d'en Reguant a RAC1 va ajudar molt en Roger. Molt. El dolorós cop de puny de l'amic que li diu: «Roger, prou. Som-hi».

Quan va acabar el programa no sabia com reaccionar. ¿Havia de trucar a en Joan, al pare, aquell home que un dissabte a la tarda de no sé quants anys enrere va fer que l'amic Xavier Bosch i jo no poguéssim suportar els atacs de riure que ens van agafar veient-lo amb en Paco Morán al Borràs fent *La extraña pareja*? L'home que ens va fer riure, sentir-lo plorar? No.

Trucava a algun dels germans d'en Roger? Tampoc. En Reguant explicava des de la justa distància entre la família i el company el que estava passant. En Roger era enmig del drama.

Al cap d'unes setmanes vaig parlar amb en Joan Pera, el pare que el va parir. «Se n'està sortint. A poc a poc. Ho farà. És valent».

Un dia en Roger em va trucar. Em volia veure i explicar-me com estava. Vam quedar al migdia en una cafeteria a tocar de la ràdio. El vaig veure com feia anys que el coneixia: atabalat, emocionat, apassionat... Però en això m'assemblo a en Roger. Tenia ganes de fer coses. Em va explicar que havia fet el doblatge de l'Eddie Redmayne al *biopic* de l'Stephen Hawking a *The Theory of Everything*, que estava preparant una obra musical i que s'estava curant.

Recordo haver-li dit: «Hòstia, Roger, para, para». En Roger xerra com si fes un doblatge, amb aquella veu deliciosa, fastigosament perfecta, que, a més, fa vibrar quan toca i la fa aflautar quan li rota.

—Estàs bé? Estàs net? —li vaig preguntar.